

Էր զայն: Այդ չորս տաղերուն մէջ, ուր արդէն
խոյն քերթողի ինքնաշատուկ նուրբ ու ազնիւ-
ւական խառնուածք մը կը յայտնուի, Նորէնց
իր կորոնցուցած հայրը, մայրը, բոյրն ու եղ-
բայրը կ'ոգէ, իսկատիպ ու խորապէս տպա-
ւորիչ ու յուզիչ պատկերներով: Նոր Աղիի բա-
նաստեղծութիւնը ցոյց կուտայ այդ քնքուշ
ու խանդավառաշին քնարերգակը՝ արդէն բը-
նաշրջուած, հասունցած, եւ որ չարանքի հնգ-
նութիւն մը կը խառնէ երազանքին ու յուզ-
մունքին Տիգրան Կամսարականի մրցանակն
ստացող հեղինակներէն մին եղած էր Նորէնց,
բանաստեղծութեանց հատորով մը, զոր զրո-
քախտարար դեռ չենք տեսած, բայց զոր յոյս
ունինք վերջապէս ձեռքանցընել ապագայի մը
մէջ որ թերեւս հեռաւոր չլլայ... Նորէնց մե-
ծապէս խոստովայից զէմք մըն է, եւ անհնար
չէ որ օր մը Թումանյանի մը բարձրութեան
հասնի, անկից շատ տարբեր ըլլալով հանդերձ
խառնուածքով ու ոճով: Ծ. Խ.

ՅՈՎՀԱՆՆԷՍ ԹՈՒՄԱՆԵԱՆԷՆ

ՏԱՂ ՄԸ

Քաւաւարում ես վազել եմ
եղնիկի հետ երազ. Անո՛ւււ:
Զմուխս սարում երազել եմ
Զբնաւխտահիկ երազ. Անո՛ւււ:

Զմուխս սարքանդ է պատել,
Իմ արեւի յոյսը վատել,
Ասծուն խնդիրք արի շաս էլ,
Ինձ չը տեսց մաւրազ. Անո՛ւււ:

Իմ մաւրազը շաս էր շրթել,
Դրաւս պիտէր քաղաք ու գեղ,
Երգը հոսէր հառաչի՜ տեղ,
Սերն ու բարին՝ Անո՛ւււ:

Շաս եմ եկել քաղաք անցել,
Հազա՛ր ախոսս եմ մարդկանց էլ,
Ես էլ կ'երբամ, քիչ է մնացել,
Է՛ստան վաղ ու վրաւազ. Անո՛ւււ:

20 Նոյեմբեր 1917

ՄՏԵՐԻՄ ԽՍՍՔԵՐ

ժպտում է այսօր հարբ, հոգը,
Ու քն անունն է ամեն ինչում.
Ինձ գաւթուում է կնիւռ շողրոյ
Ու քն անունն է մեղմ շրթնաւում...

Խաղաղութի՛ւն քեզ, հայրենի՛ տուն,
Հայրենի՛ երկիր, հայրենի՛ սեր.
Կանգնել եմ անաւան մի գիտուն՝
Իմաստութեամբ ու մըտասէլով:

Այսպէս, միշտ այսպէս ... օրօրցում
Միլիոն մանուկներ, միլիոն ծաղիկ,
Շուրքեր բարակած ժպի բոցով,
Նայումքներ պայծառ ու անբախիժ:

Այսպէս, մի՛շտ այսպէս, եւ դու պոե՛տ,
Մեծ հայրենիքի քաղաքացի,
Էլ բաւական է շողեր շոյես
Ու սիրես անձեւ, կամ ախար...

Սիրի՛ր այն հոգը, որի վրայ
Կանգնել ես ու նա չի տեսնում,
Սիրի՛ր արեւը, գայր նրա,
Ու վա՛ղը փնտրի ամեն ինչում:

Սիրի՛ր երկիրը արեւայլմ,
Կառուցման ամեն հիգր նրա,
Մեր կեանք ա՛յնքան գոյներ ունի
Ու ա՛յնքան ծիլեր նրա վրայ:

Եղի՛ր արբուն դու, եղի՛ր գիտուն,
Ու պայծա՛ւ եղիւ, եղի՛ր լուսն.
Խաղաղութի՛ւն քեզ, հայրենի՛ տուն,
Հայրենի՛ երկիր, հայրենի՛ սեր...

ՎԵՐԵԼՔ

Կանգնել եր այսեղ մի հիւզ.—
Ու նայի՛ր, չըկայ հիմալ.
Շրտւմ եր այսեղ մի շիւղ.—
Հրմայի՛ր, — չըկայ հիմալ:

Կանգնել է մի շենքի ահա,
 Ու մի արև ոսկի հագած,
 Նախափն նրա՝ ալվառ
 Բրաժոյ մուրն ու մանգաղ:

Երկի՛ր իմ, հագար զոյնով,
 Արեւով հարսացած,
 Կանգնել ես ահա դու նոր,
 Լիափրս ու արսաբաց...:

ԱՇՈՒՆ

Հասկե՛րն եմ խոր շրթնջում,
 Հասկե՛րն եմ քե սիրսն է իմ,
 Ան՝նի իմ, զրա՛րք առնն,
 Հասար դու իմ կարօսին:

Ժպտում եմ հանդ ու արեւ,
 Վառում եմ նրով ներքին,
 Բացեր ես ահա հանդես
 Մեկերի, մեզի, երգի...:

Առնն իմ վառ ու վերջին,
 Դառերի զեղնաբառ ձի, —
 Թռչուն ես, — անցար վերից
 Արեւի միտքը կցցիդ...:

ԵՐԿՈՒՆՔ

Դառերում սեզ ու ծաղիկ,
 Հիւղերում ո՛րքան մանուկ,
 Դալի՛՛ք իմ, լուսե զալիք,
 Երկի՛ր իմ, ե՛րգ իմ անուշ:

Իմ երկրի ասդերի սակ
 Դեռ ծնունդ ո՛րքան մանուկ...
 Օ՛ր երկունք խոր ու յսակ,
 Երկի՛ր իմ, ե՛րգ իմ անուշ...:

ԳՈՒՐԳՎՆ ՄԱՀՄԵՒՆ

1928 Երևան

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

Վ. ՆՈՐԵՆՑԻ

Սիրելի՛՛ ընկեր ու սիրելի՛՛ կին,
 Որ քաղաքում ես անհամբեր, մրաայ,
 Ի՞նչ պատասխանեմ ես քո նամակին,
 Որ յամառում է սեղանիս վրայ:

Նրա սողերը կարծես Ամուրի
 Պրկած աղեղի սղափներն են սուր...
 Թրում է՝ ոչ քե կարգում եմ լրտին
 Այլ քո կարկաջող խօսքերն եմ լրում:

Ու քո շնչի սակ փրքում եմ, ծաղկում
 Յոյզերիս վարդե՛րք անթիւ, անթիւ ...
 Դուրսը ձխնում է... Ի՞նչ վարդեր ... ա՛խ, քո
 Այդ մեղկ նամակը ուսմանիկ:

Դուցե նրանից, նրանից է այդ
 Որ դու ապրում ես ինձանից հեռու,
 Այնտեղ ուր ծովն է ցոլում յուսարձաք
 Եւ մշտականաչ ափերը կերում:

Եւ չըզկելով քո մարմնից փրկել,
 Չըհամբուրելով շրթներդ հասուն,
 Երբեմն ես էլ նոյնպես ուսմանիկ՝
 Անմարմին, հեռու սեւ եւ երազում:

Դիտեմ, կարօզ է հուրն այդ ներարկում
 Եւ յուզում սիրքս մի անմիջ դալով...
 Կ'անցնի, նա, հեկց որ հազնիմ վերարկուս
 Եւ ելնեմ փողոց:

Կը մրնայ միայն՝ խոր եւ իմաստուն՝
 Սերը՝ յոյզերիս յասակում բրնձ.
 Երբ հեռաններից վերադառնաս դու,
 Կը բարբոսի նա:

✱

Ամեն սիրոյ մեջ, զբրում ես դու ինձ,
 Մի քիչ ուսմանիկով, բնիբուրիսն կայ.
 Սերը սիրում է կարօսանք, քախած,
 Մրբուսն ափերն անյայտ, հեռակայ...: